

L'ESTEL QUE BRILLA MÉS

-Tira'm la pilota, Jaume!

-Passa-me-la de pressa, Manel!

-Gol!, gol!" -va cridar en Lluís.

-Estem 3 a 2 -digué la Marta.

-Som-hi!, centre de pressa! -cridava el Carles- -que la mare ens farà entrar aviat a sopar.

Però, no. No va ser la mare la que va estroncar el joc, va ser l'avi Narcís, que en aquell instant va aparèixer al jardí. Escoltar els contes de l'avi passava per davant del futbol i de qualsevol altra cosa.

-Avi, un conte! -van cridar els quatre germans.

-És tard, però, va, seieu, que començo; penso que us agradarà molt avui.

"Hi havia una vegada..." -va començar l'avi- "un noi molt eixerit".

-Com es deia? -van interrompre tots a una.

-Es deia Albert -va dir l'avi. -Au, continuem... L'Albert estava embadalit aquella tarda vespre, perquè, des del jardí de casa seva, veia un estel que brillava més que els altres. Se'l mirava i mirava, i cada vegada li semblava que brillava més, i ell volia saber per què.

-A veure, avi, si en veiem també nosaltres un que brilli més que els altres -digué la Marta.

I els quatre infants van aixecar de cop la vista al firmament, buscant l'estel lluminós.

-Mireu allà, aquell petit, quina llum que fa! -exclamà en Lluís.

-Oh, sí! És veritat! -digueren els altres.

-Per què serà, avi?.

-Apa! Torneu a seure, que continuo. Jo sé perquè brilla més i també ho va saber el noi del meu conte.

Però en aquell instant que l'avi anava a reprendre la narració, la mare aparegué a la porta tot dient:

-A taula tothom! Que es refreda el sopar.

-Avi, ara ens quedem penjats en la resposta de l'estel... -rondinava la Marta.

-Mira, ara no hem de fer enfadar la mare, que s'ha esforçat en fer el sopar. Demà us prometo venir més d'hora i el continuarem.

Els quatre germans van acceptar la proposta de l'avi i van entrar a casa a sopar.

Quan va ser l'hora d'anar a dormir, cadascun es va retirar a l'habitació.

En Lluís era el gran i dormia sol. En Jaume i el Manel compartien habitació, i la Marta en tenia també una per a ella.

En Lluís es va posar al llit, amb l'interrogant obert del conte de l'avi i de l'estel que havien vist brillar, i tot d'una va sentir un toc-toc a la finestra de la seva habitació. Una mica espantat es va aixecar. Qui podia ser, a aquella hora de la nit i a la seva finestra?

Va obrir amb molt de compte per no fer soroll, perquè no es despertessin els pares, que dormien a l'habitació del costat i... va veure un raig de llum, tan fort, que el cegava i no podia gairebé ni mirar.

-Lluís -va dir-li el raig -¿no volies saber per què avui un estel brillava més que els altres a dalt del firmament?... Doncs, mira, no tinguis por. Jo sóc un raig de llum d'aquell estel. Si vols, vesteix-te de pressa, puja damunt meu i et portaré a l'estel. Després ja veuràs perquè avui brillava tant.

El noi es va vestir el més de pressa que va poder. El cor li anava a no sé quant..., es va abrigar bé, faltaven pocs dies per a la festa de Nadal i feia fred.

-Ja estic! -va dir al raig, -apartat que salto per la finestra a terra del jardí i pujo damunt teu.

Dit i fet.

-Agafa't fort! -li digué el raig de llum -Marxem!

I van anar pujant i pujant. Cada vegada veia les cases del poble més petites i les muntanyes semblaven de joguina.

Amunt!, amunt!..., van arribar a l'estel.

No puc explicar-vos l'emoció d'en Lluís quan el raig li va dir:

-Salta! Posa't al damunt de l'estel!... Què me'n dius?.

Res! No va poder dir res en Lluís. No podia creure-ho. Demà ho explicaria als pares, a l'avi, als germans i als amics, però ningú no el creuria. Això era massa!...

Tan emocionat estava en mig de tanta llum, que no sentia ni la veu del raig, que li anava dient:

-Marxem, que el temps passa i abans que es faci de dia, has de veure més coses...".

Va a tornar a pujar sobre el raig i van marxar. Llavors, aquest li va dir:

-Ara, has vist l'estel, i ara et faré veure perquè avui brilla tant.

El raig va portar al Lluís a un poble de la costa catalana, concretament a Calella.

-Ara, amb el meu poder et faré reviure i visionar el que va succeir ahir, a l'escola d'aquesta població. Para-hi atenció i tu mateix descobriràs perquè l'estel brilla tant aquesta nit.

El va portar fins a l'escola del poble. Allà el va deixar i li va dir:

-Ja tornaré a buscar-te. Ara, mira i escolta tot el que passa, a tu no et veurà ningú.

En Lluís va entrar a una classe i va seure. Tanmateix ningú no el veia i va poder seguir tranquil lament el que succeïa allà.

Eren prop de les 11 del matí. El professor va explicar als seus alumnes la festa de Nadal. L'esdeveniment més gran de la història de la humanitat.

Déu, en la persona del seu Fill Jesús, ve a viure entre els homes com un de més.

El professor va remarcar molt el gran amor de Déu, en enviar-nos el seu Fill, per salvar la humanitat esgarriada, i dir-nos que l'única manera de viure coherents i ser feliços, és estimant, tal com Ell, Déu Pare, i Jesús ens han estimat i estimen.

Acabada l'explicació, el mestre va sortir de classe i va deixar una gran caixa amb suros, figuretes, molsa, boles, llums..., molt de material per muntar un formós pessebre i adornar la classe.

-A veure, quina sorpresa em doneu! -va dir abans de deixar-los i sortir.

Ningú no va respondre, ningú no gosava tocar la caixa. Tots es miraven com espantats i tristos; tan sols s'hi va acostar un nen de la classe i va començar a treure les coses. No en sé el nom, perquè ningú no va pronunciar-lo. Els altres es van reunir en un angle de la classe i amb veu més aviat baixa van començar a parlar.

Jo m'hi vaig acostar per sentir el que deien. Escolteu!...

-Nois, no sentíeu un rau-rau a dins quan el mestre ens parlava de l'amor de Déu i que nosaltres ens hem d'estimar tal com Ell ens estima i tal com ho va fer Jesús?....

Tos van assentir, dient que sí.

-No podem fer el pessebre, no. Nosaltres no estimem prou.

-És veritat", va dir un altre-. No estimem al Pere, no el volem i li fem el buit sempre.

Vaig deduir que el noi que anava traient les coses de la caixa era en Pere, a qui havien deixat sol.

Però en Lluís no sabia perquè no volien al Pere. Què havia passat?...

No va trigar gaire a saber-ho, perquè un altre dels nois va dir:

-Mai no l'hem volgut, des que a l'inici del curs va venir nou, perquè el seu pare és molt ric, és l'alcalde del poble i ell té millors joguines que nosaltres, però no li hem deixat la possibilitat de saber realment com és, ni de saber si compartiria les coses amb tots, perquè des del primer moment ens varem proposar de fer-li el buit.

-Recordeu quan volia xutar la pilota al pati i jugar amb nosaltres, que el nostre crit era: -Tu, aquesta no la xutis, te'n compres una per a tu solet. El teu pare ja té prou diners per donar-te.

-I a mi un dia em va demanar la goma i també li vaig dir que se'n comprés una, que la meva era per a mi, va dir un altre.

I tots anaven explicant el seu mal comportament amb en Pere, que havia quedat trist i completament aïllat en aquella classe.

Un noi rosset, que semblava molt espavilat, va prendre la paraula i va dir:

-Mireu, companys! Només tenim dos camins: o no fem el pessebre ni celebrem el Nadal, aquí a l'escola, i seguim amb el remordiment que ens va rosegant i el tindrem totes les festes dins del cor, o fem el que Jesús vol: demanar-li perdó, i fora remordiment!

Un altre va respondre:

-Això està bé, però costa molt. A veure qui és el maco que se li acosta i li diu que ens perdoni. Jo, no!

-Ni jo..., ni jo..., em fa vergonya... -era tot el que vaig sentir...

-Però a veure -va tornar-hi aquell nen ros -¿esteu penedits del que hem estat fent?... Hem comprés el que vol Jesús i ens demana?... Tots hem fet la Primera Comunió i diem que som amics seus. Doncs, quina mena d'amics seguirem sent si no sabem perdonar?.

-Jo no hi havia pensat abans-, va dir un de petit amb ulleres -però així no vull continuar.

-Ja està! Tinc una idea, -digué un altre. Fem-li una carta, l'hi portem a casa al sortir, i a la tarda quan arribi li fem un gran aplaudiment. Què!, oi que sóc llest?...

Doncs, sí, era llest. I van fer una carta demanant-li perdó i la van signar tots. Van tirar-la sota la porta de casa seva, en sortir de l'escola. Jo, que els anava seguint, ho vaig poder veure.

En Pere, en arribar a casa, va recollir la carta, la va llegir i es va posar a plorar emocionat. A la fi tindria amics!... Ell volia ser amic de tots i compartir el que tenia. Era un bon noi, senzill i humà, però no li havien donat l'oportunitat de demostrar-ho.

A la tarda, en tornar a l'escola, quan en Pere va entrar a classe, els companys ja hi eren, l'esperaven. I un gran aplaudiment va ressonar per tota l'escola. El professor va entrar en sentir el xivarri, i no va dir res, es va afegir a l'aplaudiment. Ell també n'era conscient del buit que li feien al Pere, i, moltes vegades que havia intentat que l'acceptessin, parlant a part amb ells, no ho havia aconseguit; però sí ho havia fet l'amor d'Aquell que tot ho pot. Jesús, en el seu naixement, havia fet penetrar l'espurna del seu amor en el cor d'aquells infants.

Tots plegats van començar a fer el pessebre...

-Pere, porta més suro... Pere, què et sembla així?... Pere, quina pastoreta hi posem?... Tothom volia ser amic d'aquell que durant tant de temps havia sofert en el seu cor la buidor dels seus companys.

Ara sí que podien celebrar el Nadal!... Ja no tenien el rau-rau, al cor. Podien mirar l'Infant Jesús en el bressol i dir-li:

-T'estimem i ens estimem, com Tu vols.

Estava en Lluís absorbt amb tots aquests esdeveniments, quan va tornar el raig de llum.

-Apa! Puja! Que has de tornar a l'habitació. Ara ja saps per què l'estel aquesta nit brilla tant...

Quan a la terra ens estimem, al cel hi ha un estel que brilla més.

Què bonic era tot...! I la mare, de cop i volta, ho va espatllar...

-Lluís, les 8. Apa!, lleva't!... Faràs tard a l'escola!

Havia estat un somni meravellós que va recordar tota la vida!

No he sabut mai quina explicació els va donar l'avi l'endemà, però jo em quedo amb aquesta. És tan bonica...!

Montserrat Llopart